

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 11786

HANAHLES MAYSELAKH

D. N. (Dmitrii Narkisovich) Mamin-

*The original of this title comes from the permanent collection of the
YIVO Institute for Jewish Research, New York, NY*

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

0-657-11786-2

9780657117863T.PS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x101, or by email at cmadsen@bikher.org.

ד. נ. מצמין-סיביריאק.

חנה'לעם מעשה'לאך

אידיש פון ד. רויכל.

קעגערשטיחז געזעלשאפט, אידישער פאלקסארלעג

קיעח-פעסערבירג

מריף.

איבערזעצן אהן דער
ערלויבניש פון סאלקס-
פארלאג — סארבאטאן.

א מעשה ווען דאס שווארץ-קעפל
אז ווען קאנארק פינעלע.

א.

זיצט זיך ראָב אויף אַ בערעזע-בוים און קלאַפּט
מיטן שנאָבל אין אַ צווייגעלע: כלאַפּ-כלאַפּ אויסגעריי-
ניגט דעם שנאָבל זיך אומגעקוקט אויף אלע זייטן און
אז ער צעקראַקעט זיך:
— קארר... קארר..

דער קאטער וואסקע, וואס האט געדרימלט אויפן פארקאן, האט זיך פאר גרויס שרעק שיער ניט אראפגעקאטשעט, האט ער אנגעהויבן צו ווארטשען:

— א א קלכל... וועמען גאט בענטשט מיט א קול! וואס האסטו זיך אזוי דערפרעהט, שווארץ-קעפל?
— אך, לאז מיך צורוה... זעהסט ניט, איך האב קיין צייט ניט? ווי איך בין דאס פארנומען... קארר-קארר-קארר... א רענדל א מינוט.
— נעפאך געבליבן אהן פוחות, — האט זיך וואסקע צעלאכט.
— שווייג, דו-פוילע זאך... אויף וועלכער זייט קערסטו זיך איצט איבער? איין זאך ווייסטו נאך, ליגן און ווארימען זיך אויף דער זון און איך, פון גאנץ פריה אן ווייס איך ניט וואס הייסט א מינוטקעלע רוה: אויף צען דעכער שוין געזעסן, א האלבע שטאט דורכגעפלוויגן, אלע ווינקעלאך און געסלאך אויסגעקוקט, און מ'דארף נאך זיין אויפן שטאט-טורעם, אויפן מארק א קוק טון, אין די גערטנער א ביסל גראבן... און וואס האב איך זיך דאס אין מיטן דרינען אוועקגעשטעלט רעדן מיט דיר, — איך האב קיין צייט ניט, א, ווי איך בין דאס פארנומען! דער ראב האט נאך אמאל א קלאפ געטון מיטן שנאפל אין צווייג אריין, האט זיך א טרייסל געטון און שוין געוואלט אוועקפליהען, אז ער האט דערהערט א שרעקלאכן געשריי, ס'פליהט א גאנצע שארע שפערלאך, און פאראויס פליהט עפעס א קליין געל פייגעלע.
— קינדער, כאפט דאס, א, כאפט עס! — האבן די שפערלאך געפישטשעט.

— וואס איז? וואוהין? — האט דער ראב אויסגעשריען און זיך א לאז געטון נאך די שפערלאך.
דער ראב האט א צען מאל א מאך געטון מיט די פליגל און באלד אנגעיאגט די שארע שפערלאך, דאס געלע פייגעלע איז שוין כמעט געבליבן אהן כוחות און האט זיך א לאז געטון אין א קליין

גערטל, וואו ס'איז געוואקסן בלויזער מאי, וויימפערלאך און פויל-בוי-
מער. ס'האט זיך געוואקט אויסנא האלטן פאר די שפערלאך, וואס האבן
דאס נאכגעיאגט. האט זיך דאס געלע פייגעלע פארקליבן אונטער א
קוסט, און דער ראב-ער איז שוין דא.

— ווער ביסטו?— האט ער זיך צעקראקעט.
די שפערלאך האבן באשאטן דעם קוסט ווי עמיצער וואלט דא
אויסגעשאטן א הויפן ארבעט.
זיי האבן זיך געבייזערט אויף דעם קיין פייגעלע און דאס גע-
וואלט געפינען.

— וואס ווילט איר פון דעם האבן?— האט דער ראב געפרעגט.
— פארוואס איז דאס געל?— האבן אלע שפערלאך אין איין קוק
אויסגעשריען.

דער ראב האט א קוק געטון אויף דעם געלן פייגעלע:— טאקע,
גאר געל, האט ער א שאקל געטון מיטן קאפ און אזאג געטון:
— א, שקצים איינע... ס'איז דאך גאר קיין פייגעלע ניט! האט
איר שוין אמאל געוועהן אזא פייגעלע? אבער פארנעמט זיך נאר פון
דאנעט? איך וועל זיך דורכשמועסן מיט דער ציקאווער זאך. ס'מוז
נאר מאכן דעם אַנשטעל כלומר'שט איז דאס א פויגל..

די שפערלאך האבן זיך צעפישטשעט, זיינען נאך מער אין כעס
געווארן אבער זיי האבן גארניט געקאנט מאכן. מ'דארף זיך אפטרעגן.
מיטן ראב מאכט מען קיין קונצען ניט: ער קאן זיך א קלאפ
טון מיטן שנאבל, אז קיין געביין זאל פון דיר ניט בלייבן.

צעטריבן די שפערלאך, האט זיך דער ראב גענומען אויספרעגן
דאס געלע פייגעלע, וואס האט נעבאך קוים געושיפעט אין האט אזוי
רוזננות'דיג געקוקט מיט די שווארצע אויגעלאך.

— ווער ביסטו?— האט דער ראב געפרעגט.

— איך, א קאנאריק...

— זעה, נאָר מיך ניט, אַניט וועט זײַן שלעכט. ווען ניט איך, וואָלטן דײַך די שפּערלאַך שוין לאַנג געווען צעפּיקט..

— אויף מיין וואָרט, איך בין אַ קאַנאַריק... פון וואַנעט ביסטו ?

— איך האָב געוואוינט אין אַ שטייגל... אין שטייגל געבוירן גע- וואָרן, דאָרט בין איך אויסגעוואַקסן און געלעבט... און מיר האָט זיך אַלץ געגלוסט פליהען, אַזוי ווי אַנדערע פּויגעלאַך. דאָס שטייגל איז געשטאַנען אויפן פענסטער, און איך האָב אַלץ געקוקט אויף די פּייגעלאַך, וואָס זײַנען געפּלויגן פאַרביי... ס'איז זײַ געווען אַזוי פּרעהלאַך, און אין שטייגל איז אַזוי ענג, נו, איז איינמאַל האָט חנה'לע געבראַכט אַ טעצעלע וואַסער, האָט אויפגעמאַכט דאָס טירעלע, בין איך אַרויס. איך בין געפּלויגן, געפּלויגן איבער דער שטוב, נאָכדעם בין איך אַרויס דורך אַ לופטל.

— וואָס זשע האַסטו געטון אינם שטייגעלע ?

— איך זינג זעהר שעהן..

— אַנו, זינג נאָר עפעס אָפּ..

דער קאַנאַריק האָט זיך צעזינגען. דער ראב האָט אָנגעבויען דעם קאַפּ אָן אַ זײַט און זיך געוואונדערט.

— אָט דאָס הייסט בײַ דיר געזינגען ? כאַ-כאַ... ס'אַרא נאַראַנים דײַנע בעלי-בתים זײַנען דאָס. אויב זײַ האָבן דײַך געהאַדעוועט פאַר אַזאַ זינגען, אויב שוין יאָ עמיצן האַדעווען, פאַרשטעה איך, איז אַן אמתין טויגל, אָט, למשל, אַזאַ ווי איך. אָט האָב איך זיך, למשל, היינט צעקראַקעט—איז וואַסקע שיער פון פּלויט ניט אַראָפּ. אָט דאָס הייסט בײַ מיר געזינגען!..

— איך קאָן אים, וואַסקען... ס'אַרא רוצח דאָס איז. וויפיל מאָל האָט ער זיך שוין צוגעגנבעט צו אונזער שטייגל. די אויגן זײַנען גרין, און ברענען אַזוי, און ער טוט דאָס אַלאַז אַרויס זײַנע נעגל.

- נו, ווער ס'האָט מורא פאַר אים, און ווער ניט... אָז ער איז אַ פלוט, דאָס זעהסטו איז אמת, אָבער מורא האָבן איז ניטאָ פאַר ווע- מען, נאָר וועגן דעם וועלן מיר נאָך רעדן אָן אַנדערסמאָל... און מיר גלויבט זיך פאַרט ניט, אָז דו ביסט אָן אמת, פויגל... — אויף מיין וואָרט, פעטער, אָז איך בין אַ פויגעלע און אמת פויגעלע אַלע קאַנאַריקס זינען פויגעלאַך... — נו, נו, מירן שוין זעהן... אָבער, זאָג מיר איך בעט דיך, ווי וועסטו דאָס לעבן? — איך דאַרף כמעט גאַרניט ניט האָבן: אַ פאַר קערנדלאַך, אַ שטיקעלע צוקער, אַ ברעקעלע בולקע, — בין איך שוין זאַט. — וואָס זאָגסטו צו דער פריצטע? נו, אָן צוקער וועסטו זיך נאָך באַגעהן, און קערנדלאַך וועסטו ווי עס איז כאַפּן, בכלל, געפעלסטו מיר זעהר, ווילסט וואוינען מיט — מיר — אינאיינעם? איך האָב זעהר אַ גוטע נעסט — אָט דאָ ניט ווייט אויף דעם בערעזע-בוים. — אַ דאַנק, אָבער, וואָס טוט מען מיט די שפערלאַך... — אָז דו וועסט וואוינען מיט מיר, וועט דיך קיינער ניט טשע- פען. ניט נאָר די שפערלאַך, נאָר אפילו וואַסקע, קאָן מיך זעהר גוט. איך האָב פיינט צוטרייבן קאַטאָועס. — דער קאַנאַריק איז גאָר שטאַרק געוואָרן ביי זיך און איז אוועק- געפלוין צוזאַמען מיטן ראַב. וואָס זשע, די נעסט איז אָן אויסגע- צייכנטע, ווען מ'קאָן נאָך קריגן אַ שטיקל צוקער און אַ ברעקעלע בולקע. * * *
- דער קאַנאַריק מיטן ראַב האָבן זיך געלעבט בשדום אין איין נעסט. דער ראַב האָט אפילו ליב געהאַט אַ מאָד צוצוואַרטשען, אָבער בכלל איז ער ניט געווען קיין שלעכטער. דער גרעסטער חסרון זיינער איז געווען, וואָס ער האָט יעדן מקנא געווען, און זיך געפילט באַליידיגט.

נו, זאג אליין, וואָס זײַנען די נאַרישע הינער בעסער פאַר מיר?
 און זיי האָדעוועט מען, מ'קעכט זיי, מ'היט זיי, ווי דאָס אויג אין קאַפּ,
 האָט ער זיך געקלאָגט פאַרן קאַנאַריק. — צי נעם למשל די טויבן... ווער
 דאַרף זיי האָבן, און קוק זיך נאָר צו, ווער ס'געהט דורך, גיט זיי אַ שיט
 אַ הייפעלע האָבער... אַזעלכע נאַרישע פייגל... און לאמיר נאָר קומען,
 איז באַלד נעמט מען זיך צו מיר, מ'טרײַבט מיך, מ'יאָגט מיך. נו, זאָג
 אליין איז עס אַ יושר? און מ'זידט מיך נאָך: „ע, דו ראב איינער!“
 און דאָס ווייסטו דאָך, אַז איך בין טויזנט מאָל בעסער און שענער
 פאַר אנדערע, גלויב מיר, אַז ס'איז מיר פריקער צו רעדן פון דעם, נאָר
 וואָס זאָל איך טון, אַז איך האָב קיין בדירה ניט, איז עס אפשר ניט
 אזוי?

דער קאַנאַריק האָט אַלץ צוגעבאַמקעט אויף יאָ.

— יאָ ביסט זעהר אַ גרויסער פייגל.

— זעהסטו! נעם למשל די פאַפּוגאיען, מ'האַלט זיי דאָך אין שטיי
 געלאַך, מ'קאַכט זיך אין זיי, און וואָס איז דער פאַפּוגאיע בעסער פאַר-
 מיר... אַ נאַרישער פייגל—און גאָר ער ווייסט נאָר איין זאַך—פילדערן
 און פלאַפלען, מ'זאָל דאָס אַ וואָרט פאַרשטעהן, וואָס אפשר ניט אזוי?
 — יאָ, ביי אונז איז אויך געווען אַ פאַפּוגאיע האָט ער אויך אַלע-

מען שרעקלאַך דערעסן.

— און וויפיל איז דאָ נאָך אַזעלכע פייגל, וואָס ווער דאַרף זיי.
 די שטארן, למשל, קומען צו פליהען, ווי די משוגעים מ'זייסט ניט פון
 וואַנעט, לעבן אָפּ דעם זומער און אַוועק, און די שוועלבעלאַך, און די
 בלייערלאַך, די סאלאווייען, און די אַלע איבעריגע שלעק, קיין איין
 לייטישן פייגל, זאָג איך דיר, וועסטו בכלל ניט געפינען... גיט נאָר אַ
 בלאַז אַ קאַלט ווינטל, און מ'פליהט שוין, וואוהין די אויגן טראָגן.
 דעם אמת געזאָגט, האָבן דער ראָב און דער קאַנאַריק כמעט
 ניט פאַרשטאַנען איינער דעם צווייטן, דער קאַנאַריק האָט ניט פאַרשטאַ-

נען דאָס לעבן אויף דער פּרייַ און דער ראָב האָט בשום אויפן ניט
געקענט באַנעמען דאָס לעבן אין שטייגל.
- איז ווי זשע איז דאָס פּעטערל דערלאנגט אייך טאקע קיינמאָל
קיינער קיין קערנדל ניט?
- ס'אַראַ נאַרעלע דו ביסט... וואָס פאַר א קרענדלאַך? ס'איז נאָך
גוט, אַז מ'כאַפט ניט מיט א שטעקן, אָדער מיט א שטיין איבערן קאַפּ.
- וואָס ווייסטו מענשן זיינען זעהר פאַרדאַרבן...
דאָס האָט שוין דער קאַנאַריק ניט געקאַנט ליידין מענשן האָבן
אים דאָך די גאַנצע צייט געהאָדעוועט. ס'קאָן זעהר זיין, אַז דעם ראָב
ווייזט זיך עס נאָר אויס אַזוי... אָבער באַלד האָט דער קאַנאַריק אַליין
איינגעזעהן, אַז מענשן זיינען טאקע שלעכט. איינמאָל איז ער זיך גע-
זעסן אויפן פאַרקאַן. מיט אמאָל איז איבער זיין קעפל דורכגעפלוין א
שטיין. חדר-יינגעלאַך זיינען געגאַנגען איבערן גאַס. האָבן זיי דערזעהן
אויפן פאַרקאַן א ראָב. - איז ווי זשע וואַרפט מען אים דאָס ניט א שטיין?
- נאָ וואָס וועסטו איצט זאָגן? - האָט דער ראָב געזאָגט, אַרויפ-
פליהענדיג אויפן דאַך. - אָט ווי דו קוקסט זיי אָן זיינען זיי אַלע אַזוי.
- אפּשר האָסטו זיי פּעטערל עפעס שלעכטס געטון?
- אַז איך זאָג דיר, גאַר ניט, אפילו א האַרעלע אויך ניט... ס'איז
שוין פשוט אַזאַ טבע ביי זיי... זיי קאַנען מיך ניט אנקוקן...
דער קאַנאַריק האָט רחמנות געקראָגן אויף דעם ראָב געבאָך, וואָס
קיינער האָט אים ניט ליב. אַזוי קאָן דאָך דאָס לעבן נמאס ווערן...
און שונאים האָבן טאקע ניט געפּעלט. אַט, למשל, דער קאַטער
וואַסקע... מיט דוואָס פאַראַ סאַמעטענע אייגעלאַך ער האָט דאָס באַט-
ראַכט אַלע פייגעלאַך, ער האָט זיך געמאַכט שלאָפּנדיג, און דער
קאַנאַריק האָט אַליין געזעהן, ווי ער האָט געכאַפט אַ קליין, אומגעניטן
שפּערל, - די ביינדלאַך האָבן אויך געקנאַקט און די פּעדערלאַך האָבן זיך
געשיט. א, ס'אַ שרעק! היינט דער שפּאַרבער - אויך אַ גוטער גוזן: פליהט

זיך אין דער קופטן, גלייך ווי ניט אים מיינט מען, און מיט אמאָל, אז ער
טוט זיך אלאז אויף אַ פייגעלע-אַ רגע, און ס'גלייבט פון דעם נעבאָך
גאַרניט. דער קאַנאַריק האָט אַליין געזעהן, ווי אַ שפאַרבער האָט אייג-
מאָל צוגעכאַפט אַ הינדעלע. דער ראָב אָבער האָט ניט מורא געהאַט
ניט פאַר קיין קעץ. ניט פאַר קען שפאַרבערס און אמאָל פלעגט ער
אַליין חשק האָבן צופאַרבייטן מיט אַ קליין פייגעלע. לכתחלה האָט דער
קאַנאַריק עס אַפילו ניט געוואָלט גלויבן, אָבער נאָכדעם האָט ער דאָס אַליין
געזעהן מיט די אייגענע אויגן. איינמאָל האָט ער דערזעהן, ווי אַ גאַנ-
צע מחנה שפערלאַך האָט זיך נאָכגעיאָגט נאָך דעם ראָב. פליהען,
פילדערן, פישטשען. דער קאַנאַריק האָט זיך דערשראָקן און זיך באַ-
האַלטן אין נעסט.

— גיב אָפּ, גיב אָפּ— האָבן די שפערלאַך אין איין קור געשריען,
דרייענדיג זיך איבער דעם ראָבס נעסט— וואָס איז דאָס פאַר אַ מין?
ס'איז דאָך פשוט אַ רציחה! דער ראָב איז אַריין צו זיך אין נעסט
אַריין, און דער קאַנאַריק האָט מיט שרעק דערזעהן, אז ער האָט גע-
בראַכט אַ טויט, צעבלוטטיגט שפערל.

— פעטערל, וואָס טוט איר?

— שאַ, ניט דיין עסק... האָט זיך דער ראָב צעפייזערט.

די אויגן זייען ביי אים געווען אויגעשרעקלאַכע, און ברענען
אזוי— דער קאַנאַריק האָט פאַר שרעק אוש פאַרמאַכט די אויגן, ער
זאָל ניט זעהן, ווי אזוי דער ראָב וועט דאָס צערייסן דאָס פייגעלע
נעבאָך.

ער וועט דאָך אמאָל מיך אויך אזוי אויפפרעסן!— האָט זיך דער
קאַנאַריק געטראַכט.

אָבער דער ראָב, נאָך דעם איבערבייטן איז געוואָרן אַ סך ווייכער.
אויסגערייניגט דעם שנאָבל, האָט ער זיך אוועקגעזעצט אויף אַ צוויי-
געדע און געכאַפט אַ געשמאַקן דרימל. בכלל האָט דער קאַנאַריק באַ-

מערקט, אז דער ראָב איז געווען אַ גרויסער פרעסער און גאָר ניט קיין איבערקלייבער. אַ מאָל ברענגט ער צוטראָגן אַ שטיקל ברויט, אַמאָל אַ שטיקל פויל פלייש, און אַמאָל כּתם-שטיקלאַך און ברעקלאַך, וואָס ער פלעגט ערגעץ דערטאָפּן אין אַ מיסט קאַסטן. דאָס לעצטע האָט ער ליב געהאַט מער פאַר אַלץ, און דער קאַנאַריק האָט בשום אופן ניט געקאַנט פאַרשטעהן. וואָס פאַר אַ פאַרגעניגן דאָס איז זיך באַרבלען אין מיסט-קאַסטן. נאָר מ'האַט צו דעם ראָב בשום אופן ניט געקאַנט האַבן: ער אַליין האָט אַ טאָג באַדאַרפט האַבן, צוואַנציג מאָל אַזוי פיל וויפיל אַ קאַנאַריק. און אַ גאַנצן טאָג האָט ער געוואוסט נאָר פון איין זאַך, עסן און עסן... אָט זעצט ער זיך אוועק אויף אַ דאַך אין קוקט.

און אז דער ראָב פוילט זיך אַמאָל אָפּזוכן שפּיז פאַר זיך, לאָזט ער זיך אויף פאַרשידענע המצאות.. דערוועהט ער, למשל, ווי שפּער-לאַך האַבן עפעס דערטאָפּט, איז ער שוין דאָרטן. פליהט ער זיך כדומרישט פאַרביי, גלייך ווי ניט אים מיינט מען, און שרייט נאָך אויף קוזות.

— אוי, ווי איך האָב קיין צייט ניט... אוי, ווי איך בין דאָס פאַר-נומען!..

און מיט אַמאָל פליהט ער צו, כאַפט אויס אין בלייבט ניט. — ס'איז דאָך ניט פּיין, פעטערלי, צונעמען ביי יענעם דעם לעצטן ביסן פון מויל, — האָט איינמאָל דעה קאַנאַריק אַ זאָג געטון. — וואָס, ס'איז ניט פּיין? און אז איך בין הונגעריג, איז וואָס זשע זאָל איך טון?

— און אז אַנדערע ווילן אויך עסן... — וועלן זיי פאַר זיך אַליין זאָרגן. אָט אייך - צעפעסטעטע, צעזעצט מען דאָך אין די שטייגלאַך און מ'האָדעוועט אייך פונם אַרבע, אָפּער מיר מוזן אַליין זאָרגן און זיך געפינען צו עסן. דעם אמת געזאָגט, וואָס

דאַרפסטו, אָדער אַ שפּערק גאַר אינגאַנצן האָבן? אַ שאַר און אַ פּיק אַ פּאַר קערנדלאַך, און שוין, זאָט אַ גאַנצן טאַג.

דער זומער איז אוועק, מ'האַט זיך גאַר נישט אומגעקוקט. די זון, איז עפעס געוואָרן קעלטער און די טעג - קורצער. ס'האַט אָנגעהויבן צו בלאָזן אַ קאַלט ווינטל. דער קאַנאַריק האָט זיך געפּיכט, ווי דער סאַמע אומגליקליכסטער פּויגל, דערהויפּט, ווען ס'האַט גערעגנט. און דער ראַב גאַרנישט, פּונקט ווי אים מיינט מען נישט.

— איז וואָס זשע איז, אַז ס'געהט אַרעגן? - האָט ער זיך געחידושט. -
ער געהט און געהט אַזוי לאַנג, ביז ער הערט אויף.

— ס'איז דאָך אַבער קאַלט, פעטערד! אַני, קאַלט!
ערגער פאַר אַדזש איז געווען ביינאַכט. דער דורכגענעצטער קאַנאַריק האָט געציטערט. און דער ראַב האָט זיך נאָך געצייזערט.

— אָט דאָס הייסט געפעסטעט!.. און וואָס וועסטו שוין זאָגן, אַז ס'וועט ווערן אמת קאַלט און ס'וועט אויספאַלן אַ שניי?..

דעם ראַב האָט דאָס אָנגעהויבן אַפּידו צו פאַרדריסן. אַ שעהנער פּויגל איז דאָס, אַז ער האָט מורא פאַר רעגן, און פאַר קעלט? מ'קאַן דאָך אַזוי גאַר נישט לעבן אויף דער וועלט. און ער איז ווידער געווען שטאַרק מסופּק, צי דער קאַנאַריק איז טאַקע אַן אמת'ער פּויגל. גיכער איז דאָס אַן אָנשטעל פון אים, מאַכט זיך כּלומר'שט פאַר אַ פּויגל...

— אויף מייַן וואָרט, איך בין אַ פּייגעלע! - האָט דער קאַנאַריק מיט טרערן אין די אויגן געטענעט. - נאָר ס'איז מיר קאַלט...

— איז זעה-זשע! און מיר דוכט זיך אַדזש, אַז דו מאַכסט זיך נאָר.

— אויף מייַן וואָרט, אַז איך מאַך מיר נישט...

אַפּטמאָל פלעגט זיך דער קאַנאַריק פאַרטראַכטן אויף זיין פּינסטער מוז. וואָלט דען נישט גלייכער געווען בלייבן אין שטייגל?.. דאָרט איז

וואַרים, און זעטיג, ער איז אַפּילו עטלעכע מאָל צוגעפּלויגן צו יענעם
פענסטער, מיט דעם שטייגל אינעווייניג, דאָרט זיינען שוין אָבער גע-
זעסן צוויי נייע קאַנאַריקעס און האָבן אים מקנא געווען.

— אַי, ווי קאַלט ס'איז!— האָט זיך דער דערפּרווירענער קאַנאַריק
געקלאָגט. — לאָזט מיך צריין אַהיים.

איינמאָל אינדערפּריה, אז דער קאַנאַריק האָט אַרויסגעקוקט פון
דעם ראָבס נעסט, איז ער דערציטערט געוואָרן פון אזא בילד: די ערד
איז איבער נאַכט באַדעקט געוואָרן מיטן ערשטן שניי, און האָט אויס-
געזעהן ווי אַ געשטאַרבּענער אין תּכּריכים אַלץ איז אַרום און אַרום
געווען ווייס, און דער עיקר האָט דער שניי פאַרדעקט אָט די אלע
קערנדלאַך, דעם קאַנאַריקס שפּיץ; געבליבן איז בלויז איין קאַלינע,
אַבער ער האָט ניט געקאַנט פאַרדייען די דאָזיגע וויערע יאַגעדעס.
דער ראָב זיצט זיך, פּיקט די קאַלינעס און איז זיך נאָך מחיה.
— אַי, ס'אַראַ געשמאַקע יאַגעדעס!..

דער קאַנאַריק האָט געהונגערט, וואָס וועט ווייטער זיין?.. מ'קאַן
דאָך אזוי פאַר הונגער אויסגעהן...

זיצט זיך דער קאַנאַריק אין איינע-צרות, מיט אַמאָל דערזעהט ער
סיקומען צוקלויפן אין גאַרטן צריין די זעלבע חדר-יינגלאַך, וואָס האָבן
אַנומלטן געוואָרפן אַ שטיין דעם ראָב; זיי שפּרייטן אויס אויפן שניי אַ
נעץ, שיטן אָן געשמאַקע לייך-קערנדלאַך און אַנטלויפן.

— זיי זיינען גאַרניט אזוינע שלעכטע, ווי איך האָב געמיינט. —
האָט זיך דער קאַנאַריק דערפּרעהט, קוקנדיג אויף דער אויסגעשפּריי-
טער נעץ. — פעטער, די יינגלאַך האָבן מיר עסן געבראַכט.

— שוין איינמאָל עסן, ניטאָ וואָס צו זאָגן! — האָט דער ראָב אַ
וואַרטשע געטון. — דו זאָלסט זיך אַפּילו ניט דערוועגן צו נעמען אַ

האַט דער ראָב פאַרנויגט דעם קאַפּ אויף אַ זייט. אַ קוק געטון און
געזאָגט:

— נוי וואס האָב איך געזאָגט? ס'איז דאָך גאָר קיין פויגל נייט?

